

ningen for det efter indkomstårets udløb nærmest efterfølgende skatteår. Indkomståret er således den regnskabsperiode, i hvilken den skattepligtige indkomst erhverves, og er normalt sammenfaldende med kalenderåret. Skatteåret er den periode, for hvilken ligningen foretages; det løber fra hvert års 1. april til 31. marts i det følgende år. Forskellig fra begge de nævnte perioder er skattebetalingsåret, d. v. s. den periode i hvilken skatterne for et givet skatteår forfalder til betaling. Ifølge bestemmelserne i § 3 i lov nr. 119 af 31. marts 1966 er skattebetalingsåret som hovedregel 1. juli—30. juni.

Også efter forslaget skal den skattepligtige indkomst opgøres på grundlag af indkomsten i indkomståret, der som hidtil normalt vil være sammenfaldende med kalenderåret. Skatteligningen foretages ligeledes som hidtil, når indkomståret er udløbet; ligningen foretages imidlertid ikke som efter de gældende regler med henblik på skattevarelse for en periode, der følger efter indkomstperioden, men netop for den periode, i hvilken indkomsten er erhvervet, og skatten af denne indkomst svares som foreløbig skat inden for indkomståret. Det følger heraf, at indkomståret tidsmæssigt bliver sammenfaldende med såvel den periode, for hvilken ligningen foretages (skatteåret) som den periode, indenfor hvilken skatten betales (skattebetalingsåret).

Det fremgår af det til de foregående afsnit anførte, at pligt til at svare skat af den indenfor et givet tidsrum oppebårne indkomst forudsætter, at den pågældende i dette tidsrum opfylder betingelserne for skattepligt. Er skattepligtsbetingelserne kun opfyldt en del af det pågældende tidsrum, afkortes indkomståret tilsvarende, således at alene de indkomster der erhverves, medens skattepligtsbetingelserne er opfyldt, kommer til beskattning.

Også formueskatten skal efter forslaget svares for den periode, hvor skattepligtsbetingelserne er opfyldt; skatten beregnes på grundlag af den skattepligtige formue ved udgangen af indkomståret.

Den skattepligtige indkomsts størrelse er afhængig dels af den skattepligtiges indtægt, dels af de fradrag, der ydes ved indkomstopgørelsen. Bestemmelser om sådanne fradrag er i nærværende afsnit indeholdt dels i § 23 om fradrag for personlige skatter, dels i §§ 24-27 om lønmodtagerfradrag, standardfradrag m. m.

Den gældende regel om ret til fradrag for de i indkomståret erlagte personlige skatter til stat, kommune og kirke er som omtalt i de almindelige bemærkninger til lovforslaget ændret ved bestemmelsen i § 23, hvorefter fradrag indrømmes for de skattebeløb, som skal betales på grundlag af ind-

komsten i indkomståret. Fradraget for formueskat er ikke opretholdt ved forslaget, idet størrelsen af dette fradrag ville afhænge helt af den enkelte skattepligtiges formue og fradraget derfor ikke lader sig indarbejde i de opkrævningstabeller, der skal anvendes ved indeholdelse af foreløbig skat. Ved fastlæggelsen af formueskatteskalaen vil der imidlertid kunne tages hensyn til, at fradraget for formueskat således bortfalder.

Bestemmelserne i §§ 24, 25 og 27 om lønmodtagerfradrag, standardfradrag og skattefritagelse for mindre B-indkomster må ses i sammenhæng med de i forslagets afsnit IX indeholdte bestemmelser om, at sædvanlig selvangivelse i en række tilfælde — navnlig for lønmodtageres vedkommende — kan undværes og erstattes af enten den i § 81 omhandlede erklæring fra den skattepligtige eller en selvangivelse alene vedrørende det eller de punkter, hvormod skattemyndighederne ikke i forvejen har tilstrækkelig oplysning, jfr. § 82.

Som nærmere omtalt i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er det som led i bestræbelserne for at skabe så god tilpasning som muligt mellem den foreløbige skat og den endelige skat, og for samtidig at lette såvel skatteydernes som skattemyndighedernes arbejde med kildeskatteordningen, foreslået, at det gældende lønmodtagerfradrag og fradragene for befordringsudgifter, faglige kontingenter og arbejdsløshedsbidrag sammenlægges, således at der i stedet for disse fire fradrag indrømmes et samlet lønmodtagerfradrag på 1.500 kr., dog højst 20 pct. af lønindtægten. Der er dog kun tale om et mindstefradrag, og kan den skattepligtige dokumentere, at han har større samlede udgifter af de omhandlede arter end det faste fradrag, indrømmes der ham derfor i stedet fradrag for de faktiske udgifter. Der gælder dog herved den væsentlige modifikation, at det dokumenterede overskydende beløb indgår i det i § 25 omhandlede standardfradrag, og kun hvis de udgifter, som standardfradraget skal dække, har oversteget dette, indrømmes der herefter fradrag for de faktiske udgifter.

Lønmodtagerfradraget medregnes i det fradrag, der skal opføres på den skattepligtiges skattekort, hvad enten der er tale om en selvstændigt skattepligtig person eller en ikke selvstændigt skattepligtig person. Også for så vidt angår den gifte kvinde, der har lønindtægt, medregnes lønmodtagerfradragets faste beløb — i modsætning til standardfradraget — på hendes skattekort.

Kredsen af personer, der er berettiget til det udvidede lønmodtagerfradrag, er den samme som den, der efter de gældende regler i ligningslovens § 9 er berettiget til lønmodtagerfradrag. Pensionister og